

**Sample Answers
to the Exercises of**

Aelius Theon

Προγυμνάσματα

**prepared by
Rev. Dr. R. D. Anderson**
(last edited 2 September 2017)

Contents

The Χρεία.....	3
1. ἀπαγγελία.....	3
2. κλίσις.....	3
3. ἐπιφώνησις.....	3
4. ἀντιλογία.....	3
5. ἐπεκτείνειν καὶ συστέλλειν.....	4
6. ἀνασκευάζειν.....	4
The Μῦθος.....	5
1. ἀπαγγελία.....	5
2. κλίσις.....	5
3. συνπλέκομεν διήγημα.....	6
4. ἐπεκτείνειν καὶ συστέλλειν.....	6
5. ἐπιλέγομεν.....	6
6. ἀνασκευάζειν.....	7
The Διήγημα.....	8
1. ἀπαγγελία.....	8
2. κλίσις.....	8
3. συνπλέκομεν διήγημα.....	9
4. ἐπεκτείνειν καὶ συστέλλειν.....	9
5. ἡ ἀναστροφή τῆς τάξεως.....	10
6. ἐκφέρομεν τὴν διήγησιν.....	10

The Χρεία

Exercises

1. ἀπαγγελία ('report') – expressing it with similar words in a clear way

καὶ τις γραμματεὺς προσελθὼν Ἰησοῦ εἶπεν· ὦ διδάσκαλε, ἀκολουθήσω σοι ὅπου ἂν ἀπέρχῃ· καὶ ὁ Ἰησοῦς αὐτῷ εἶπεν· αἱ μὲν ἀλώπεκες φωλεοὺς ἔχουσι καὶ οἱ ὄρνιας ἄλλωας¹, ὁ δὲ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου τόπον τοῦ τὴν κεφαλὴν θεῖναι οὐκ ἔχει.

2. κλίσις ('inflection')

- changing the number of the person, expressing it with the various cases

καὶ τινες γραμματεῖς προσελθόντες τοῖς Ἰησοῖς εἶπον· διδάσκαλοι, ὑμῖν ἀκολουθήσομεν ὅπου ἂν ἀπέρχῃσθε. καὶ οἱ Ἰησοὶ αὐτοῖς εἶπον· ἢ μὲν ἀλώπηξ φωλεὸν ἔχει καὶ ὁ ὄρνις ἄλων, οἱ δὲ υἱοὶ τῶν ἀνθρώπων τόπους τοῦ τὰς κεφαλὰς θεῖναι οὐκ ἔχουσιν.

- genitive: Add: “τὸ ῥηθὲν² μνήμης ἔτυχεν ...” or “λόγος ἀπομνημονεύεται εἰπόντος ...”

γραμματέως τινὸς προσελθόντος καὶ Ἰησοῦ τῷ διδασκάλῳ εἰπόντος μέλλειν αὐτῷ ἀκολουθήσειν ὅπου ἂν ἀπέρχηται λόγος καὶ τοῦ Ἰησοῦ λέγοντος τὰς μὲν ἀλώπεκας φωλεοὺς ἔχειν καὶ τοὺς ὄρνιας ἄλλωας, τὸν δὲ υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἔχειν τόπον τοῦ τὴν κεφαλὴν θεῖναι αὐτῷ ἀπόκρισις ἀπομνημονεύεται.

- dative: Add: “ἔδοξεν ... / ἐφάνη ... / ἐπῆλθεν³ ... / παρέστη⁴ ...” with a relevant infinitive such as εἰπεῖν.

γραμματεῖ τινι προσελθόντι εἶπεν Ἰησοῦ τῷ διδασκάλῳ μέλλειν ἀκολουθήσειν αὐτῷ ὅποι ἂν ἀπέρχηται ἔδοξε καὶ τῷ Ἰησοῦ αὐτῷ ἀποκρίνασθαι ταῖς μὲν ἀλώπεξι φωλεοὺς εἶναι καὶ τοῖς ὄρνιας ἄλλωας, τῷ δὲ υἱῷ τοῦ ἀνθρώπου οὐκ εἶναι τόπον τοῦ τὴν κεφαλὴν θεῖναι ἔδοξεν.

- accusative: Add: “φασί ... / λέγεται ...” with a relevant infinitive such as εἰπεῖν.

γραμματέα τινὰ προσελθόντα τῷ διδασκάλῳ τῷ Ἰησοῦ εἰπεῖν μέλλειν ἀκολουθήσειν αὐτῷ ὅπου ἂν ἀπέρχηται λέγεται. καὶ φασὶν αὐτῷ τὸν Ἰησοῦν εἶπεν τὰς μὲν ἀλώπεκας φωλεοὺς ἔχειν καὶ τοὺς ὄρνιας ἄλλωας, τὸν δὲ υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἔχειν τόπον τοῦ τὴν κεφαλὴν θεῖναι.

3. ἐπιφώνησις ('adding a comment') – e.g. approving what is said to the effect that it is ἀληθές ('true') or καλόν ('beautiful / noble') or συμφέρον ('beneficial'), or that ἄλλοις τὸ αὐτὸ τοῦτο ἔδοξεν ἀνδράσι δεοδοκιμασμένοις ('this same thing seemed good to other approved men').

καὶ προσελθὼν τις γραμματεὺς εἶπε τῷ Ἰησοῦ· ὦ διδάσκαλε, ἀκολουθήσω σοι ὅπου ἂν ἀπέρχῃ· καὶ εἶπεν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· αἱ μὲν ἀλώπεκες φωλεοὺς ἔχουσι καὶ οἱ ὄρνιας ἄλλωας, ὁ δὲ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου τόπον τοῦ τὴν κεφαλὴν θεῖναι οὐκ ἔχει. αὕτη δὲ ἡ χρεία ἐξουσίαν ἔχει διὰ τὸν λέγοντα, οὐκ ἄλλον ὄντα ἢ τὸν υἱὸν τοῦ θεοῦ. ὀρρωδῶμεν οὖν τῶν ἀποβαινόντων, εἰ γὰρ τῷ Ἰησοῦ ἀκολουθοῦμεν, τόπον τοῦ καθεύδειν οὐχ ἔχομεν.

4. ἀντιλογία ('contradiction')

οἱ Φαρισαῖοι ταύτην τὴν χρείαν ἀντιλέγουσιν ὑπολαμβάνοντες ὅτι οὗτος ὁ γραμματεὺς

1 Aelian, *On Animals*, 3,16 gives us to understand that the word used for a bird's 'nest' is ἡ ἄλωα, which ordinarily means 'threshing floor'. Aristotle (*HA* 564a21) had used ὁ σπῆκος ('pen / fold' for animals) metaphorically of a bird's nest.

2 or as the *chreia* may dictate: τὸ συμβάν / τὸ πραχθέν.

3 lit. 'it came (*into my mind*)' + infin. (= 'it occurred to me to ...')

4 παρίστημι *intrans.* in the sense of 'to happen'. For events Theon suggests adding συνέβη.

παραφρονεῖ βουλόμενος τῷ Ἰησοῦ ἀκολουθεῖν. οὐ γὰρ φάσι τὸν Ἰησοῦν χριστόν εἶναι, ἀλλ' λέγουσιν ὅτι τὸν Ἰησοῦν τὰ σημεῖα τῷ διαβόλῳ ποιῆσαι. ἐὰν δὲ ὁ γραμματεὺς τῷ Ἰησοῦ ἀκολουθήσῃ, ἐκβληθήσεται ἐκ τῆς συναγωγῆς.

5. ἐπεκτείνειν καὶ συστέλλειν ('lengthening and shortening')

πάλαι ποτὲ προσελθὼν τις γραμματεὺς καὶ πρὸς ἑαυτὸν θαρσήσας τῷ ὑπὸ τῶν αὐτοῦ μαθητῶν χριστῷ ἐπικαλουμένῳ Ἰησοῦ εἶπεν· ὦ ἄξιε διδάσκαλε, μόνῳ σοι ἀκολουθήσω ὅπου ἂν ἀπελθεῖν βουλῇ. καὶ ὁ Ἰησοῦς στραφείς εἶπεν αὐτῷ· αἱ μὲν ἀλώπεκες φωλεοὺς ἔχουσι καὶ οἱ ὄρνιθες ἄλωες ἵνα καθευδῶσιν, ὁ δὲ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου καταβὰς ἐκ τῆς τοῦ οὐρανοῦ μεγαλειότητος τόπον οὗ θῆ τὴν κεκοπιακυῖαν κεφαλὴν οὐκ ἔχει.

καὶ γραμματεὺς τῷ Ἰησοῦ εἶπεν· διδάσκαλε, ἀκολουθήσω σοι. καὶ αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν· τὰ μὲν ζῶα οἴκους ἔχουσι, ὁ δὲ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου κοίτην οὐκ ἔχει.

6. ἀνασκευάζειν ('dismantle' the argument, i.e. demolish it) – e.g. ἐκ τοῦ ἀσαφοῦς, ἐκ τοῦ πλεονάζοντος, ἐκ τοῦ ἐλλείποντος, ἐκ τοῦ ἀδυνάτου, ἐκ τοῦ ἀπιθάνου, ἐκ τοῦ ψευδοῦς, ἐκ τοῦ ἀσυμφόρου, ἐκ τοῦ ἀχρήστου, ἐκ τοῦ αἰσχροῦ (on the ground of it being unclear, pleonastic, deficient, impossible, incredible, false, inexpedient, useless, or shameful).

οἱ Φαρισαῖοι μέμφονται τήνδε τὴν χρεῖαν οὕτως. αὕτη ἡ χρεῖα πρῶτον μὲν πάντῃ ἀσαφής ἐστίν. οὐ γὰρ δηλοῖ τὰ ζῶα οἰκίας σχεῖν ὀφθείσης οἰκίας οὐδεμιᾶς. εἶτα δὲ ἡ χρεῖα ψευδής ἐστίν ὅτι ἡμεῖς πάντες γινώσκουσιν τὸν Ἰησοῦν οἰκίαν ἐν Καφαρναουμ κεκτῆσθαι. τὸ δὲ λοιπὸν ἡ χρεῖα μῶρα ἐστίν. ἡ γὰρ ἀπόκρισις οὐ τῷ πύσματι ἀκολουθεῖ, ἐπεὶ τὸ καθεύδειν οὐ συνοικεῖοι τῷ τινά τινι ἀκολουθεῖν.

The Μῦθος

Exercises

1. ἀπαγγελία ('report') – expressing it with similar words in a clear way, more simple and natural than with a χρεία.

Ἄρκος δέ ποτε μεγάλως ἐκαυχᾶτο ὡς φιλανθρωπότατά ἐστι τῶν ζῴων· φασὶ γὰρ τὴν ἄρκον νεκρὸν μὴ φαγεῖν. Ἡ δὲ ἀλώπηξ ἀκούσασα ταῦτα καὶ μειδιάσασα πρὸς αὐτὴν εἶπεν· »Εἶθε τὰ νεκρὰ ζῶα φάγοις καὶ μὴ ζῶντα.»

Ὁ μῦθος οὗτος τοὺς πλεονέκτας καὶ ἐν ὑποκρίσει βιοῦντας ἐλέγχει.

2. κλίσις ('inflection')

- changing the number of the person, expressing it with the various cases

Ἄρκω δέ ποτε μεγάλως ἐκαυχᾶσθην ὡς φιλανθρωπότατά ἐστων τοῖν ζῴων· φασὶ γὰρ τὸ ἄρκω νεκρῶ μὴ φαγεῖν. τὼ δὲ ἀλώπηκε ἀκούσασα τοῦτω ἐμειδιάσάτην καὶ πρὸς αὐτὰ εἰπέτην· »Εἶθε τὼ νεκρῶ ζῴω φαγοίτην καὶ μὴ ζῶντε.»

τὼ μῦθω τοῦτω τὼ πλεονέκτα καὶ ἐν ὑποκρίσει βιοῦντε ἐλέγγετον.

Ἄρκοι δέ ποτε μεγάλως ἐκαυχῶντο ὡς φιλανθρωπότατά ἐστι τῶν ζῴων· φασὶ γὰρ τὰς ἄρκους νεκρὰ μὴ φαγεῖν. αἱ δὲ ἀλώπηκες ἀκούσασαι τοῦτο ἐμειδιάσαν καὶ πρὸς αὐτάς εἶπον· »Εἶθε τὸ νεκρὸν ζῶον φάγοιτε καὶ μὴ ζῶν.»

οἱ μῦθοι τοιοῦτοι τὸν πλεονέκτην καὶ ἐν ὑποκρίσει βιοῦντα ἐλέγχουσιν.

- genitive: Add: “τὸ ῥηθὲν⁵ μνήμης ἔτυχεν ...” or “λόγος ἀπομνημονεύεται εἰπόντος ...”

Ἄρκου δέ ποτε μεγάλως καυχωμένης φιλανθρωπότατον εἶναι τῶν ζῴων τὸ ῥηθὲν μνήμης ἔτυχεν. καίπερ τινῶν φασκόντων τὴν ἄρκον νεκρὸν μὴ φαγεῖν ἢ ἀλώπηξ ταῦτα ἀκούσασα ἐμειδιάσε καὶ πρὸς αὐτὴν εἶπεν· »Εἶθε τὰ νεκρὰ ζῶα φάγοις καὶ μὴ ζῶντα.»

ἢ ἐπιτίμησις τοῦ μῦθου τοῦτου ἐπὶ τοῖς πλεονέκταις καὶ ἐν ὑποκρίσει βιοῦσιν.

- dative: Add: “ἔδοξεν ... / ἐφάνη ... / ἐπῆλθεν⁶ ... / παρέστη⁷ ...” with a relevant infinitive such as εἰπεῖν.

Ἄρκω δέ ποτε μεγάλως καυχᾶσθαι ἐπῆλθεν φιλανθρωπότατον εἶναι τῶν ζῴων· δοκεῖ γὰρ πολλοῖς τὴν ἄρκον νεκρὸν μὴ φαγεῖν. τῇ δὲ ἀλώπηκι ταῦτα ἀκουσάση καὶ μειδιάση ἢ φρόντις τὸν νοῦν προσεῖχε ὅτι ἄμεινον εἶναι αὐτὴν τὰ νεκρὰ ζῶα φαγεῖν τοῦ τὰ ζῶντα θοινᾶν.

τοῖς πλεονέκταις καὶ ἐν ὑποκρίσει βιοῦσιν Ὁ μῦθος οὗτος λαλεῖ.

- accusative: Add: “φασὶ ... / λέγεται ...” with a relevant infinitive such as εἰπεῖν.

Ἄρκον δὲ λέγεται ποτε μεγάλως καυχᾶσθαι φιλανθρωπότατον εἶναι τῶν ζῴων· φασὶ γὰρ τὴν ἄρκον νεκρὸν μὴ φαγεῖν. καὶ δὴ καὶ λέγεται τὴν ἀλώπεκα ταῦτα ἀκούσασαν καὶ μειδιάσαν πρὸς αὐτὴν εἰπεῖν ὅτι ἄμεινόν ἐστιν αὐτὴν τὰ νεκρὰ ζῶα φαγεῖν τοῦ τὰ ζῶντα θοινᾶν.

⁵ or as the *myth* may dictate: τὸ συμβάν / τὸ πραχθέν.

⁶ lit. ‘it came (*into my mind*)’ + infin. (= ‘it occurred to me to ...’)

⁷ παρίστημι *intrans.* in the sense of ‘to happen’. For events Theon suggests adding συνέβη.

φασὶ δὲ τὸν μῦθον τοῦτον ἐλέγχει τοὺς πλεονέκτας καὶ ἐν ὑποκρίσει βιοῦντας.

3. συνπλέκομεν διήγημα ('we weave in a narrative') – i.e. a story is woven in which the fable illustrates.

Ἄρκος δὲ ποτε μεγάλως ἐκαυχᾶτο ὡς φιλανθρωπότατόν ἐστι τῶν ζῴων· φασὶ γὰρ τὴν ἄρκον νεκρὸν μὴ φαγεῖν. Ἡ δὲ ἀλώπηξ ταῦτα ἀκούσασα καὶ μειδιάσασα πρὸς αὐτὴν εἶπεν· »Εἶθε τὰ νεκρὰ φάγοις καὶ μὴ ζῶντα.» ἡ ἄρκος αὕτη ὁμοιοῦται τῷ πρεσβυτέρῳ ἀχῆσαντι τὸν τοῖς δένδροις καὶ φύτοις φιλότατον τῶν ἀνθρώπων εἶναι. ὁ γὰρ πρεσβύτερος οὗτος τὸ ὄχημα αὐτοῦ οὐ πολλὰ στάδια καθ' ἡμέραν ἐλαύνει, ἀλλὰ λανθάνει αὐτὸν καίοντα τρεῖς λίτρας τοῦ τῶν πέτρων ἐλαίου ἐπὶ τῷ μιλίῳ ἐν τούτῳ τῷ ὀχήματι.

4. ἐπεκτείνειν καὶ συστέλλειν ('lengthening and shortening')

Ἄρκος δὲ μεγάλη καὶ ἄγρια ὑπολαμβάνουσα ἀδύνατον εἶναι ἑαυτὴν πλανήσασθαι ποτε μεγάλως ἐκαυχᾶτο ὡς φιλανθρωπότατόν ἐστι πάντων τῶν ζῴων· φασὶ γὰρ τὴν ἄρκον νεκρὸν μήτε φαγεῖν μήτε προσελθεῖν. Ἡ δὲ ἀλώπηξ, φρονιμοτάτη πάντων τῶν θηρίων τῶν ἐπὶ τῆς γῆς οὔσα, ταῦτα ἀκούσασα, ὡς ὧτων αὐτῆς ἐνεργεστάτων ὄντων, καὶ μειδιάσασα πρὸς τὴν ἀφελὴν ἄρκον εἶπεν· »Εἶθε τὰ νεκρὰ φάγοις καὶ μὴ ζῶντα.»

Ὁ μῦθος οὗτος ἐλέγχει τοὺς πλεονέκτας καὶ ἐν ὑποκρίσει βιοῦντας.

Ἄρκος δὲ ποτε ἐκαυχᾶτο ὡς φιλανθρωπότατόν τῶν ζῴων· φασὶ γὰρ τὴν ἄρκον νεκρὸν μὴ φαγεῖν. Ἡ δὲ ἀλώπηξ ταῦτα ἀκούσασα εἶπεν· »Εἶθε τὰ νεκρὰ φάγοις καὶ μὴ ζῶντα.»

Ὁ μῦθος ἐλέγχει τοὺς πλεονέκτας.

5. ἐπιλέγομεν ('we provide a conclusion') – i.e. a moral to the fable. And given a moral, we provide a fable. Let's work with the moral quoted in 1 Cor. 15:33.

φθειρουσιν ἦθη χρηστὰ ὁμιλία κακαί

The words: 'bad company corrupts good morals' probably have their origin with Euripides (*frag.*) and were made popular by a comic play of Menander (*Thais*, fr. 218). The thought was also proverbial (cf. Diodorus Siculus, *Bibl.* 16,54,4; Philo, *Det.* 38). It is also possible to translate 'bad company' as 'evil conversations'.

ὁ ἀληθινὸς μῦθος

δύο δήποτε μέλαιναί καὶ λευκαὶ κορώναι καθήμεναι ἦσαν συν δυοῖν ὀκτωκαιεῖκοσιν ἐπὶ τῷ χεῖλῳ τοῦ τῶν ὀρνίθων λούτρον ἀμειβόμεναι τῷ λούεσθαι. αἱ δὲ μέλαιναί καὶ λευκαὶ κορώναι γενναίως ταῖς ὀκτωκαιεῖκοσιν εἶπον κατασκοπήναι τὸν τοῦ Ῥεβ. Ἄνδερσον οἶκον ἵνα ἄρτον εἰς πλῆθος εὔρωσιν ὅτι τὸν Ῥεβ γενναῖον ἄνθρωπόν ἐστιν. αἱ οὖν ὀκτωκαιεῖκοσι τὸν κῆπον κατασκοπήσασαι κολόκυνθα ἄγρια εὔρον καὶ τοῖς ὀξέσι στομάσι αὐτῶν ἦσθιον. ἐξαίφνης ἐφάνη ὁ Ῥεβ ὀργῆ τρέχων ἐπὶ αὐταῖς. αἱ δὲ ὀκτωκαιεῖκοσι φοβοῦμεναι ἀνέπταντο. αἱ δὲ ἐπέγνωσαν ὅτι φέρουσιν ὁμιλία χρησταὶ ἦθη κακά.

δήποτε, once upon a time

ἡ κορώνη, crow

ἀμείβομαι, do in turn, alternately

γενναίως, nobly

κατασκοπέω, to spy out

κολόκυνθα ἄγρια, pumpkins (*lit.* wild gourds)

6. ἀνασκευάζειν ('dismantle' the argument, i.e. demolish it) – e.g. ἐκ τοῦ ἀσαφοῦς, ἐκ τοῦ ἀπιθάνου, ἐκ τοῦ ἀπρεποῦς, ἐκ τοῦ ἐλλιποῦς, ἐκ τοῦ πλεονάζοντος, ἐκ τοῦ ἀσυνήθους, ἐκ τοῦ μαχομένου, ἐκ τῆς τάξεως, ἐκ τοῦ ἀσυμφόρου, ἐκ τοῦ ἀνομοίου, ἐκ τοῦ ψευδοῦς (arguments from the unclear, the implausible, the inappropriate, the deficient, the redundant, the unfamiliar, the inconsistent, the disordered, the inexpedient, the unlike, the false).

οὗτος ὁ μῦθος τῷ ἐπὶ Ἰησοῦ Χριστῷ πιστεύσαντι καὶ ἀπρεπῆς καὶ ἀπίθανός ἐστιν. καίπερ τινῶν Ἰουδαίων τὰ ἄλογα ζῆα λέγειν φασκόντων καὶ οὐ ὀρθῶς τὰ τοῦ παραδείσου γινωσκόντων οἱ χριστιανοὶ τοῦτο οὐ πιστεύουσιν. τὰ γὰρ ζῆα ψυχᾶς οὐκ ἔχει. τὰ οὖν ζῆα οὐχ ἁμαρτάνει. ὥστε ἀπρεπές ἐστι μῦθον γράψαι ὃ ψευδὴς ἐστιν.

The Διήγημα

Exercises

1. ἀπαγγελία ('report') – expressing it with similar words in a clear way, more simple and natural than with a χρεία.

καὶ τέσσαρες φίλοι παραλυτικὸν ἐπὶ κλίνης βεβλημένον τῷ Ἰησοῦ προσήνεγκον. καὶ ὁ Ἰησοῦς τὴν πίστιν αὐτῶν ἰδὼν τῷ παραλυτικῷ εἶπεν· θάρσει, τέκνε, σου αἱ ἁμαρτίαι ἀφίενται. καὶ τινες νῦν τῶν γραμματέων ἐν ἑαυτοῖς εἶπον· οὗτος βλασφημεῖ. καὶ ὁ Ἰησοῦς τὰς ἐνθυμήσεις αὐτῶν ἰδὼν εἶπεν· τί ἐνθυμείσθε ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν πονηρά; τί γάρ ἐστιν εὐκοπώτερον, εἰπεῖν· αἱ ἁμαρτίαι σου ἀφίενται, ἢ εἰπεῖν· ἔγειρον ἑαυτὸν καὶ περιπάτει; ἵνα δὲ εἰδῆτε ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς γῆς ἐξουσίαν ἔχει ἁμαρτίας ἀφιέναι – τότε τῷ παραλυτικῷ λέγει· ἐγερθεῖς σου τὴν κλίνην ἄρον καὶ εἰς τὸν οἶκόν σου ὕπαγε. καὶ ἐγερθεῖς εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ ἀπῆλθεν. οἱ δὲ ὄχλοι ἰδόντες ἐδέδισαν καὶ τὸν θεὸν τὸν τοῖς ἀνθρώποις τοιαύτην ἐξουσίαν δόντα ἐδόξασαν.

2. κλίσις ('inflection')

- changing the number of the person

καὶ δύοιν φίλοιν παραλυτικούς ἐπὶ κλίνας βεβλημένους τοῖς Ἰησοῖς προσηνεγκέτην. καὶ οἱ Ἰησοὶ τὰς πίστεις αὐτοῖν ἰδόντες τοῖς παραλυτικοῖς εἶπον· θαρσεῖτε, τέκνα, ὑμῶν τὴν ἁμαρτίαν ἀφίεσθον. καὶ νῦν τῷ γραμματῇ ἐν ἑαυτοῖν εἰπέτην· οὗτοι βλασφημοῦσιν. καὶ οἱ Ἰησοὶ τὴν ἐνθύμησιν αὐτοῖν ἰδόντες εἶπον· τί ἐνθυμείτον ἐν ταῖν καρδίαιν σφῶν πονηρόν; τίνα γάρ ἐστιν εὐκοπώτερα, εἰπεῖν· τὴν ἁμαρτίαν ὑμῶν ἀφίεσθον, ἢ εἰπεῖν· ἐγείρατε ἑαυτοὺς καὶ περιπατεῖτε; ἵνα δὲ εἰδῆτον ὅτι οἱ υἱοὶ τῶν ἀνθρώπων ἐπὶ ταῖς γαῖς ἐξουσίας ἔχουσιν ἁμαρτίαν ἀφιέναι – τότε τοῖς παραλυτικοῖς λέγουσιν· ἐγερθέντες τὰς κλῖνας ὑμῶν ἄρετε καὶ εἰς τοὺς οἴκους ὑμῶν ὑπάγετε. καὶ ἐγερθέντες εἰς τοὺς οἴκους αὐτῶν ἀπῆλθον. ὁ δὲ ὄχλος ἰδὼν ἐδεδῖει καὶ τὸν θεὸν τὸν τῷ ἀνθρώπῳ τοιαύτας ἐξουσίας δόντα ἐδόξασεν.

- genitive: Add: “τὸ ῥηθὲν⁸ μνήμης ἔτυχεν ...” or “λόγος ἀπομνημονεύεται εἰπόντος ...”

τεσσάρων φίλων παραλυτικὸν ἐπὶ κλίνης βεβλημένον τῷ Ἰησοῦ προσηνεγκόντων τὸ πραχθὲν μνήμης ἔτυχεν. καὶ τοῦ Ἰησοῦ τὴν πίστιν αὐτῶν ἰδόντος καὶ τῷ παραλυτικῷ εἰπόντος χρῆναι θαρσεῖν ὅτι αἱ ἁμαρτίαι αὐτοῦ ἀφίενται, τινὲς τῶν γραμματέων ἐν ἑαυτοῖς εἶπον· οὗτος βλασφημεῖ. καὶ τοῦ Ἰησοῦ τὰς ἐνθυμήσεις αὐτῶν ἰδόντος τὸ ῥηθὲν μνήμης ἔτυχεν εἰπόντος· τί ἐνθυμείσθε ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν πονηρά; τί γάρ ἐστιν εὐκοπώτερον, εἰπεῖν· αἱ ἁμαρτίαι σου ἀφίενται, ἢ εἰπεῖν· ἔγειρον ἑαυτὸν καὶ περιπάτει; ἵνα δὲ εἰδῆτε ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς γῆς ἐξουσίαν ἔχει ἁμαρτίας ἀφιέναι – τότε τῷ παραλυτικῷ λέγοντος· ἐγερθεῖς σου τὴν κλίνην ἄρον καὶ εἰς τὸν οἶκόν σου ὕπαγε. καὶ ἐγερθέντος καὶ εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ ἀπελθέντος οἱ ὄχλοι πάντα ἰδόντες ἐδέδισαν. καὶ ἡ δόξα τοῦ θεοῦ τοῦ τοῖς ἀνθρώποις τοιαύτην ἐξουσίαν δόντος ὑπ' αὐτῶν ἐπλεονάσθη.

- dative: Add: “ἔδοξεν ... / ἐφάνη ... / ἐπῆλθεν⁹ ... / παρέστη¹⁰ ...” with a relevant infinitive such as εἰπεῖν.

καὶ τέσσαρσι φίλοις παραλυτικὸν ἐπὶ κλίνης βεβλημένον τῷ Ἰησοῦ προσηνεγκεῖν ἐπῆλθεν. καὶ τῷ Ἰησοῦ τὴν πίστιν αὐτῶν ἰδόντι ἔδοξε τῷ παραλυτικῷ εἰπεῖν· θάρσει, τέκνε, αἱ ἁμαρτίαι σοι ἀφίενται. καὶ τισὶ νῦν τῶν γραμματέων ἐφάνη ὅτι οὗτος βλασφημεῖ. καὶ τῷ Ἰησοῦ τὰς ἐνθυμήσεις αὐτῶν ἰδόντι ἔδοξεν εἰπεῖν· τί δοκεῖ ὑμῖν ἐνθυμήσεσι πονηραῖς μολυσμὸν ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν ἔαν; τί γάρ ἐστιν εὐκοπώτερον, εἰπεῖν· αἱ ἁμαρτίαι σοι ἀφίενται, ἢ εἰπεῖν·

⁸ or as the *myth* may dictate: τὸ συμβάν / τὸ πραχθέν.

⁹ lit. 'it came (*into my mind*)' + infin. (= 'it occurred to me to ...')

¹⁰ παρίστημι *intrans.* in the sense of 'to happen'. For events Theon suggests adding συνέβη.

ἔγειρον ἑαυτὸν καὶ περιπάτει; ἵνα δὲ εἰδῆτε ὅτι τῷ υἱῷ τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς γῆς ἐξουσίαν διδῶται ἀνθρώποις ἁμαρτίας ἀφιέναι – τότε τῷ παραλυτικῷ λέγει· ἐγερθεῖς σου τὴν κλίνην ἄρον καὶ σου τῷ οἴκῳ ὕπαγε. καὶ ἐγερθεῖς τῷ οἴκῳ αὐτοῦ ἀπήλθεν.

οἱ δὲ ὄχλοι ἰδόντες ἐδέδισαν καὶ τὸν θεὸν τὸν τοῖς ἀνθρώποις τοιαύτην ἐξουσίαν δόντα ἐδόξασαν.

- accusative: Add: “φασί ... / λέγεται ...” with a relevant infinitive such as εἰπεῖν.

καὶ λέγεται τέσσαρας φίλους παραλυτικὸν ἐπὶ κλίνης βεβλημένον τῷ Ἰησοῦ προσενεγκεῖν. καὶ φασὶ τὸν Ἰησοῦν τὴν πίστιν αὐτῶν ἰδόντα τῷ παραλυτικῷ εἰπεῖν θαρσεῖν, τὰς γὰρ ἁμαρτίας αὐτοῦ ἀφίεσθαι. καὶ δὴ καὶ λέγεται τινες τῶν γραμματέων ἐν ἑαυτοῖς τοῦτον βλασφημεῖν εἰπεῖν, ἀλλὰ τὸν Ἰησοῦν τὰς ἐνθυμήσεις αὐτῶν ἰδόντα ἐρωτῆσαι διότι πονηρὰ ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν ἐνθυμείσθαι. καὶ λέγεται τὸν Ἰησοῦν εἶτι ἐρωτῆσαι τί ἐστὶν εὐκοπώτερον, εἰπεῖν τὰς ἁμαρτίας αὐτοῦ ἀφίεσθαι, ἢ εἰπεῖν ἑαυτὸν ἔγειραι καὶ περιπατεῖν. ἔπειτα φασὶν αὐτὸν λέγειν ὅτι τοῦ αὐτοῦ εἰδέναι τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς γῆς ἐξουσίαν ἔχειν ἁμαρτίας ἀφιέναι – τότε τὸν Ἰησοῦν τῷ παραλυτικῷ λέγειν ἐγερθέντι τὴν κλίνην αὐτοῦ ἄραι καὶ πρὸς τὸν οἶκον αὐτοῦ ὑπάγειν. καὶ λέγεται αὐτὸν ἐγερθέντα πρὸς τὸν οἶκον αὐτοῦ ἀπελθεῖν. φασὶ δὲ τοὺς ὄχλους ἰδόντας δεδιέναι καὶ τὸν θεὸν τὸν τοῖς ἀνθρώποις τοιαύτην ἐξουσίαν δόντα δοξάσαι.

3. συνπλέκομεν διήγημα (‘we weave in a narrative’) – i.e. a story is woven in which the narrative illustrates.

εἰ ἀληθῶς Ἰησοῦν ἐπιγινώσκεις βουλόμεθα, ἡμᾶς κατανοεῖν δεῖ ὅτι οὐ μόνον ἄνθρωπός ἐστιν, ἀλλὰ καὶ θεός. ὁ δὲ Ἰησοῦς ἐν δευτέρῳ τῆς κηρύξεως αὐτοῦ ἐνιαυτῷ τοῦτο ποιεῖν διενοεῖτο, ὡς τοῦτο δείκνυται τὸ διήγημα·

καὶ τέσσαρες φίλοι βεβλημένον ἐπὶ κλίνης τῷ Ἰησοῦ προσήνεγκον παραλυτικόν. καὶ ὁ Ἰησοῦς τὴν πίστιν αὐτῶν ἰδὼν τῷ παραλυτικῷ εἶπεν· θάρσει, τέκνε, σου αἱ ἁμαρτίαι ἀφιένται. καὶ τινες νῦν τῶν γραμματέων ἐν ἑαυτοῖς εἶπον· οὗτος βλασφημεῖ. καὶ ὁ Ἰησοῦς τὰς ἐνθυμήσεις ἰδὼν αὐτῶν εἶπεν· τί ἐνθυμείσθε ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν πονηρὰ; τί γὰρ ἐστὶν εὐκοπώτερον εἰπεῖν· αἱ ἁμαρτίαι σου ἀφιένται, ἢ εἰπεῖν· ἔγειρον ἑαυτὸν καὶ περιπάτει; ἵνα δὲ εἰδῆτε ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς γῆς ἐξουσίαν ἔχει ἁμαρτίας ἀφιέναι – τότε τῷ παραλυτικῷ λέγει· ἐγερθεῖς σου τὴν κλίνην ἄρον καὶ εἰς τὸν οἶκόν σου ὕπαγε. καὶ ἐγερθεῖς εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ ἀπήλθεν. οἱ δὲ ὄχλοι ἰδόντες ἐδέδισαν καὶ τὸν θεὸν ἐδόξασαν τὸν τοῖς ἀνθρώποις τοιαύτην ἐξουσίαν δόντα.

4. ἐπεκτείνειν καὶ συστέλλειν (‘lengthening and shortening’)

καὶ τέσσαρες φίλοι τολμηροὶ ὄντες βεβλημένον ἐπὶ κλίνης τῷ Ἰησοῦ προσήνεγκον παραλυτικόν. καὶ ὁ Ἰησοῦς ὁ αἰὶ σπλαγχνιζόμενος τὴν πίστιν αὐτῶν ἰδὼν τὴν ζῶσαν τῷ παραλυτικῷ εἶπεν· θάρσει, τέκνε ἀγαπητέ, σου αἱ ἁμαρτίαι ἀφιένται κατηλλάχθεντος τῷ θεῷ. καὶ τινες νῦν τῶν γραμματέων ἐν ἑαυτοῖς ἔλεγον· οὗτος βλασφημεῖ, οὐ γὰρ δύνατον ἄνθρωπον ἁμαρτίας ἀφιέναι. καὶ ὁ Ἰησοῦς τὰς ἐνθυμήσεις ἰδὼν αὐτῶν εἶπεν μετ’ ὀργῆς· τί ἐνθυμείσθε ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν πονηρὰ; τί γὰρ ἐστὶν εὐκοπώτερον εἰπεῖν· αἱ ἁμαρτίαι σου ἀφιένται, ἢ εἰπεῖν· ἔγειρον ἑαυτὸν καὶ τεῖνον σου τὰ σκέλη καὶ περιπάτει; καὶ ἵνα εἰδῆτε ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ πάσης τῆς γῆς ἐξουσίαν ἔχει ἁμαρτίας ἀφιέναι τῷ παραλυτικῷ ἐπιταγὴ ἐπιταξῶ. τότε τῷ παραλυτικῷ εἶπεν· ἐγερθεῖς σου τὴν κλίνην ἄρον καὶ εἰς τὸν οἶκόν σου ὕπαγε καὶ μὴ ἐπίλαθε τὸν θεὸν δοξάσαι. καὶ ἐγερθεῖς εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ ἀπήλθεν χαίρων ἐπὶ τῇ τοῦ θεοῦ χάριτι. οἱ δὲ ὄχλοι ταῦτα ἰδόντες ἐδέδισαν καὶ τὸν θεὸν ἐδόξασαν τὸν τοῖς ἀνθρώποις τοιαύτην ἐξουσίαν δόντα.

καὶ τινες φίλοι παραλυτικὸν τῷ Ἰησοῦ προσήνεγκον. καὶ τὴν πίστιν αὐτῶν ἰδὼν αὐτῷ εἶπεν· αἱ ἁμαρτίαι ἀφιένται. τῶν γραμματέων τοῦτον βλασφημεῖν ὑπολαβόντων ὁ Ἰησοῦς τὰς ἐνθυμήσεις ἰδὼν εἶπεν· τί ἐνθυμείσθε πονηρὰ; τί γὰρ εὐκοπώτερον εἰπεῖν· αἱ ἁμαρτίαι ἀφιένται, ἢ ἔγειρον ἑαυτὸν καὶ περιπάτει; ἵνα δὲ εἰδῆτε ὅτι ἐπὶ τῆς γῆς ἐξουσίαν ἔχω ἁμαρτίας ἀφιέναι – τότε τῷ παραλυτικῷ λέγει· ἐγερθεῖς τὴν κλίνην ἄρον καὶ ὕπαγε. καὶ ἀπήλθεν. οἱ δὲ

ὄχλοι δεδιότες ἐδόξασαν τὸν θεόν.

5. ἡ ἀναστροφή τῆς τάξεως ('rearranging the order')

a) middle → beginning → end

παραλυτικοῦ ποτε ἐπὶ τινι ἡμέρᾳ αἱ ἁμαρτίαι ἀφείθησαν. τοῦτο ἐγένετο ἐπειδὴ τέσσαρες φίλοι αὐτὸν ἐπὶ κλίνης βεβλημένον ἐνώπιον Ἰησοῦ καθεῖσαν. ὅμως τινὲς τῶν γραμματέων Ἰησοῦν βλασφημεῖν ἐφρόντιζον. ὁ Ἰησοῦς οὖν τῷ παραλυτικῷ ἐγείρειν καὶ βαδίζειν παρήγγειλεν. αὐτοῦ τοῦτο ποιοῦντος οἱ ὄχλοι ἐξέστησαν.

b) end → middle → beginning

οἱ ὄχλοι ποτε ἐπὶ τινι ἡμέρᾳ ἐξέστησαν. τοῦτο ἐγένετο ἐπειδὴ Ἰησοῦς τινι παραλυτικῷ ἐγείρειν καὶ βαδίζειν παρήγγειλεν. καὶ δὴ καὶ οὗτος ὁ παραλυτικὸς ἤγειρε καὶ ἐβάδιζεν τεσσάρων φίλων αὐτὸν ἐπὶ κλίνης βεβλημένον ἐνώπιον Ἰησοῦ καθέντων.

c) middle → end → beginning

ὁ Ἰησοῦς ποτε τὰς ἁμαρτίας παραλυτικοῦ ἀφῆκεν. τοῦτο πρῶγμα ὑπὸ τῶν ὄχλων ἐθαυμάσθη μάλιστα τοῦ Ἰησοῦ τὸν παραλυτικὸν θεραπευσάντου. ἐγένετο διὰ τὸν παραλυτικὸν ἐπὶ κλίνης βεβλημένον ἐνώπιον Ἰησοῦ ὑπὸ τεσσάρων φίλων κάθεντα.

d) end → beginning → middle

οἱ ὄχλοι ποτε ἐπὶ τινι ἡμέρᾳ ἐξέστησαν. τοῦτο ἐγένετο ἐπειδὴ τέσσαρες φίλοι παραλυτικὸν ἐπὶ κλίνης βεβλημένον ἐνώπιον Ἰησοῦ καθεῖσαν. καὶ ὁ Ἰησοῦς τὴν πίστιν αὐτῶν ἰδὼν τῷ παραλυτικῷ εἶπεν· θάρσει, τέκνε, σου αἱ ἁμαρτίαι ἀφίενται. καὶ τινες νῦν τῶν γραμματέων ἐν ἑαυτοῖς εἶπον· οὗτος βλασφημεῖ. καὶ ὁ Ἰησοῦς τὰς ἐνθυμήσεις αὐτῶν ἰδὼν εἶπεν· τί ἐνθυμεῖσθε ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν πονηρά; τί γάρ ἐστιν εὐκοπώτερον εἰπεῖν· αἱ ἁμαρτίαι σου ἀφίενται, ἢ εἰπεῖν· ἔγειρον ἑαυτὸν καὶ περιπάτει; ἵνα δὲ εἰδῆτε ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς γῆς ἐξουσίαν ἔχει ἁμαρτίας ἀφιέναι – τότε τῷ παραλυτικῷ λέγει· ἐγερθεῖς σου τὴν κλίνην ἄρον καὶ εἰς τὸν οἶκόν σου ὕπαγε. καὶ ἐγερθεῖς εἰς τὸν οἶκόν σου ἀπῆλθεν.

e) beginning → end → middle

καὶ τέσσαρες φίλοι παραλυτικὸν ἐπὶ κλίνης βεβλημένον τῷ Ἰησοῦ προσήνεγκον. οἱ δὲ ὄχλοι τὰ ἔπειτα γέγοντα ἰδόντες ἐδέδισαν καὶ τὸν τοῖς ἀνθρώποις τοιαύτην ἐξουσίαν δόντα ἐδόξασαν θεόν. καὶ γὰρ ὁ Ἰησοῦς τὴν πίστιν αὐτῶν ἰδὼν τῷ παραλυτικῷ εἶπεν· θάρσει, τέκνε, σου αἱ ἁμαρτίαι ἀφίενται. καὶ τινες νῦν τῶν γραμματέων ἐν ἑαυτοῖς εἶπον· οὗτος βλασφημεῖ. καὶ ὁ Ἰησοῦς τὰς ἐνθυμήσεις αὐτῶν ἰδὼν εἶπεν· τί ἐνθυμεῖσθε ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν πονηρά; τί γάρ ἐστιν εὐκοπώτερον εἰπεῖν· αἱ ἁμαρτίαι σου ἀφίενται, ἢ εἰπεῖν· ἔγειρον ἑαυτὸν καὶ περιπάτει; ἵνα δὲ εἰδῆτε ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς γῆς ἐξουσίαν ἔχει ἁμαρτίας ἀφιέναι – τότε τῷ παραλυτικῷ λέγει· ἐγερθεῖς σου τὴν κλίνην ἄρον καὶ εἰς τὸν οἶκόν σου ὕπαγε. καὶ ἐγερθεῖς εἰς τὸν οἶκόν σου ἀπῆλθεν.

6. ἐκφέρομεν τὴν διήγησιν

a.i) ὡς ἀποφαινόμενοι ('as setting forth')

καὶ τέσσαρες φίλοι παραλυτικὸν ἐπὶ κλίνης βεβλημένον τῷ Ἰησοῦ προσήνεγκον. καὶ ὁ Ἰησοῦς τὴν πίστιν αὐτῶν ἰδὼν τῷ παραλυτικῷ εἶπε θαρσεῖν καὶ ἐβεβαίωσε τὰς ἁμαρτίας αὐτοῦ ἀφεθῆναι. καὶ εἰπόντων τινῶν τῶν γραμματέων ἐν ἑαυτοῖς τὸν Ἰησοῦν βλασφημῶν ἐνθυμήσεων αὐτῶν αἰσθανόμενος εἶπεν αὐτοῖς ἐνθυμεῖσθαι ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν πονηρά. καὶ αὐτοὺς ἠρώτησεν ὃ τι εὐκοπώτερον εἶη, τὰς ἁμαρτίας αὐτοῦ ἀφιέναι, ἢ ἐγείρειν αὐτόν. τοῦτο ἐποίησεν ἵνα εἰδῶσιν ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ γῆς ἐξουσίαν ἔχει ἁμαρτίας ἀφιέναι. καὶ ἐγερθεῖς εἰς τὸν οἶκόν σου ἀπῆλθεν. οἱ δὲ ὄχλοι ἰδόντες ἐδέδισαν καὶ τὸν θεὸν τὸν τοῖς

ἄνθρωποις τοιαύτην ἐξουσίαν δόντα ἐδόξασαν.

a.ii) ὡς πλέον τι τοῦ ἀποφαίνεσθαι ποιοῦντες ('as making something more than setting forth')

καὶ ἐπειδὴ τέσσαρες φίλοι παραλυτικὸν ἐπὶ κλίνης βεβλημένον τῷ Ἰησοῦ προσήνεγκον, ὁ Ἰησοῦς ἀφορμὴν εὔρε τοὺς ὄχλους διδάξαι περὶ τῆς θειότητος αὐτοῦ. ὁ οὖν Ἰησοῦς τὴν πίστιν αὐτῶν ἰδὼν τῷ παραλυτικῷ εἶπε θαρσεῖν καὶ ἐβεβαίωσε τὰς ἁμαρτίας αὐτοῦ ἀφεθῆναι. τότε ὑπολαβόντων τινῶν τῶν γραμματέων τὸν Ἰησοῦν βλασφημεῖν, Ἰησοῦς τῶν ἐνθυμήσεων αὐτῶν αἰσθανόμενος εἶπεν αὐτοὺς ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν πονηρὰ ἐνθυμεῖσθαι. καὶ αὐτοὺς ἠρώτησεν ὃ τι εὐκοπώτερον εἶη, τὰς ἁμαρτίας αὐτοῦ ἀφιέναι, ἢ ἐγείρειν αὐτόν. τοῦτο ἐποίησεν ἵνα εἰδῶσιν ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ γῆς ἐξουσίαν ἔχει ἁμαρτίας ἀφιέναι. καὶ ὁ ἄνθρωπος ἐγερθεὶς εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ ἀπῆλθεν. οἱ δὲ ὄχλοι ἰδόντες ἐδέδισαν καὶ τὸν θεὸν τὸν τοῖς ἀνθρώποις τοιαύτην ἐξουσίαν δόντα ἐδόξασαν.

b.i) ὡς ἐρωτῶντες ('as asking questions' - i.e. requiring 'yes' or 'no' answers)

ἄρα γε ἀληθές ἐστίν ὅτι τέσσαρες φίλοι παραλυτικὸν ἐπὶ κλίνης βεβλημένον τῷ Ἰησοῦ προσήνεγκον; οὐ τὴν πίστιν αὐτῶν ὁ Ἰησοῦς εἶδεν; ἰδὼν δὲ τῷ παραλυτικῷ οὐκ εἶπε θαρσεῖν; καὶ οὐκ ἐβεβαίωσε τὰς ἁμαρτίας αὐτοῦ ἀφεθῆναι; καὶ μὴ οὖν τινες τῶν γραμματέων ἐν ἑαυτοῖς τὸν Ἰησοῦν βλασφημεῖν εἶπεν; ἀλλὰ γὰρ ἐποίησεν. ἀλλ' ἢ Ἰησοῦς τῶν ἐνθυμήσεων αὐτῶν αἰσθανόμενος εἶπεν αὐτοὺς ἐνθυμεῖσθαι ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν πονηρὰ; καὶ αὐτοὺς ἠρώτησεν ὃ τι εὐκοπώτερόν εἶη, τὰς ἁμαρτίας αὐτοῦ ἀφιέναι, ἢ ἐγείρειν αὐτόν; τοῦτο ἐποίησεν ἵνα εἰδῶσιν ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ γῆς ἐξουσίαν ἔχει ἁμαρτίας ἀφιέναι; καὶ ὁ ἄνθρωπος ἐγερθεὶς εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ ἀπῆλθεν; οἱ δὲ ὄχλοι ἰδόντες ἐδέδισαν καὶ τὸν θεὸν τὸν τοῖς ἀνθρώποις τοιαύτην ἐξουσίαν δόντα ἐδόξασαν;

b.ii) ὡς πυνθανόμενοι ('as learning')

τίνας οἱ τέσσαρες φίλοι οἱ παραλυτικὸν ἐπὶ κλίνης βεβλημένον τῷ Ἰησοῦ προσήνεγκον; καὶ τί ὁ Ἰησοῦς τὴν πίστιν αὐτῶν ἰδὼν τῷ παραλυτικῷ εἶπεν; τὰς ἁμαρτίας αὐτοῦ ἐβεβαίωσε ἀφεθῆναι; καὶ τί τότε τινες τῶν γραμματέων ἐν ἑαυτοῖς εἶπον; τοῦτον βλασφημίᾳ διέβαλον; καὶ τί ὁ Ἰησοῦς τὰς ἐνθυμήσεις αὐτῶν ἰδὼν εἶπεν; ἠρώτησε τοῦ¹¹ ἕνεκα ἐνθυμοίησαν ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν πονηρὰ; καὶ δὴ καὶ αὐτόν ἵνα ἑαυτὸν ἔχειν ἐξουσίαν ἁμαρτίας ἀφιέναι βεβαιώσῃ ἤγειρεν; καὶ ἐγερθεὶς εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ ἀπῆλθεν; οἱ δὲ ὄχλοι ἰδόντες ἐδέδισαν καὶ τὸν θεὸν τὸν τοῖς ἀνθρώποις τοιαύτην ἐξουσίαν δόντα ἐδόξασαν;

c) ὡς ἐπαποροῦντες ('as casting doubt')

d.i) ὡς προστάττοντες ('as prescribing')

d.ii) ὡς εὐχόμενοι ('as praying')

e.i) ὡς ὀμνύοντες ('as swearing to something')

e.ii) ὡς προσαγορεύοντες ('as addressing')

f) ὑποτιθέμενοι ('proposing')

g) προσδιαλεγόμενοι ('holding a conversation')

h) ἀποφάσκοντας ('denying')

i) ἀσύνδετος ('without conjunctions')

¹¹ Attic = τίνας